Қудрати забон

Панҷтабор

Ҷазираҳои халқҳо аз рӯи инҳо ба заминҳои худ тақсим шуданд; ҳар яке аз онҳо мувофиқи забон, аз рӯи қабилаҳои худ, аз рӯи халқҳои худ. Инҳо писарони Ҳом ҳастанд, мувофиқи қабилаҳои худ, аз рӯи забонҳои худ, аз рӯи кишварҳо ва аз рӯи халқҳои худ. Инҳо писарони Сом ҳастанд, мувофиқи қабилаҳои худ, аз рӯи забонҳои худ, аз рӯи заминҳо ва аз рӯи халқҳои худ. Ҳастӣ 10:5,20,31

Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Эй Парвардигори ман, ман на пештар сухандон ҳастам, на аз замони сухан гуфтан бо бандаи Худ, балки ман дар суханронӣ суст ва забон суст ҳастам». Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Кӣ даҳони одамро офаридааст? Ё кӣ гунг ё кар, ё бино ё кӯр офаридааст?» Оё Ман Худованд нестам?» Хуруҷ 4:10-11

Аммо саге забонашро бар зидди ҳеҷ яке аз банӣ-Исроил нахоҳад ҷунбонд, на бар одам ва на бар ҳайвон, то шумо бидонед, ки чӣ гуна Худованд байни мисриён ва Исроил фарқ гузоштааст. Хуруҷ 11:7

Азбаски ту ба Худованд Худои худ бо шодмонӣ ва бо шодмонии дил, аз фаровонии ҳама чиз, хизмат накардӣ; пас, ту ба душманони худ, ки Худованд бар зидди ту мефиристад, бо гуруснагӣ ва ташнагӣ ва бараҳнагӣ ва бо камбағалӣ аз ҳама чиз хизмат хоҳӣ кард; ва Ӯ юғи оҳанинро бар гарданат хоҳад андохт, то даме ки туро нобуд кунад. Худованд аз дурдаст, аз канори замин, мисли парвози уқоб, халқеро бар зидди ту хоҳад овард; миллате, ки забонашро ту нахоҳӣ фаҳмид; Такрори Шариат 28:47-49

Таърих

Ва тамоми қавм ба ӯрдугоҳ назди Еҳушаъ дар Маккедо бо саломатӣ баргаштанд; ва ҳеҷ кас бар зидди ҳеҷ яке аз банӣ-Исроил забонашро гардонд. Еҳушаъ 10:21

Ва ӯ мардумро назди об овард, ва Худованд ба Ҷидъӯн гуфт: «Ҳар касеро, ки мисли саг обро бо забонаш менӯшад, танҳо гузор; ва ҳар касеро, ки зону зада, барои нӯшидан об менӯшад, танҳо гузор». Доварон 7:5

Рӯҳи Худованд ба воситаи ман сухан ронд ва каломи Ӯ дар забони ман буд. Худои Исроил гуфт, кӯҳи Исроил ба ман сухан ронд: «Касе ки бар одамон ҳукмронӣ мекунад, бояд одил бошад ва бо тарси Худо ҳукмронӣ кунад». 2 Подшоҳон 23:2-3

Ва дар айёми Артаҳшасто Бишлом, Митредот, Тобил ва дигар ҳамроҳони онҳо ба Артаҳшасто, подшоҳи Форс, нома навиштанд; ва навиштани нома бо забони арамӣ навишта шуда, бо забони арамӣ тарҷума карда шуд. Эзро 4:7

Зеро мо, ман ва қавми ман, барои нобуд шудан, кушта шудан ва нобуд шудан фурӯхта шудаем. Аммо агар мо барои ғуломӣ ва канизон фурӯхта мешудем, ман забонамро нигоҳ медоштам, гарчанде ки душман наметавонист зарари подшоҳро ҷуброн кунад. Эзро 7:4

Шеър

Аз офати забон пинҳон хоҳӣ шуд, ва аз он ки он фаро расад, нахоҳӣ тарсид. Айюб 5:21

Маро таълим деҳ, ва ман забонамро нигоҳ дорам, ва ба ман бифаҳмонам, ки дар куҷо хато кардаам. Айюб 6:24

Оё дар забонам ноинсофӣ ҳаст? Оё завқам наметавонад чизҳои нодурустро фарқ кунад? Айюб 6:30

Кист, ки бо ман баҳс кунад? Зеро ҳоло, агар забонамро нигоҳ дорам, ҷонамро хоҳам дод. Айюб 13:19

Зеро ки даҳони ту гуноҳи туро баён мекунад, ва ту забони маккоронро интихоб мекунӣ. Айюб 15:5

Агарчи бадӣ дар даҳонаш ширин аст, гарчанде ки онро дар зери забонаш пинҳон мекунад; Айюб 20:12

Ӯ заҳри морро хоҳад макид, забони мор ӯро хоҳад кушт. Айюб 20:16

Лабҳоям бадӣ нахоҳад гуфт ва забонам макр нахоҳад гуфт. Айюб 27:4

Аъёну ашроф хомӯш монданд, забонашон ба кулӯяшон часпид. Айюб 29:10

Инак, акнун даҳонамро кушодаам, забонам дар даҳонам сухан гуфт. Айюб 33:2

Оё ту метавонӣ Левиафанро бо қалмоқе берун оварӣ, ё забони ӯро бо ресмоне, ки онро ба поён мефарорӣ? Айюб 41:1

Зеро ки дар даҳонашон садоқат нест; ботинашон шарорат аст; гулӯяшон қабри кушода аст; бо забонашон хушомадгӯӣ мекунанд. Забур 5:9

Даҳонаш пур аз лаънат ва макр ва фиреб аст; зери забонаш бадӣ ва беҳудагӯӣ аст. Забур 10:7

Худованд ҳамаи лабҳои хушомадгӯйро ва забонеро, ки суханони мағрурона мегӯяд, мебурад: Забур 12:3

Ки гуфтаанд: «Бо забонамон ғолиб меоем; лабҳои мо аз они мост; кӣ бар мо ҳукмронӣ мекунад?» Забур 12:4

Касе ки бо забонаш ғайбат намекунад, ва ба ёри худ бадӣ намекунад, ва ба ёри худ маломат намекунад. Забур 15:3

Қуввати ман мисли пораи сафол хушк шудааст, ва забонам ба даҳонам часпидааст, ва Ту маро ба хоки марг бурдӣ. Забур 22:15

Ту онҳоро дар ниҳони ҳузури Худ аз ғурури одамӣ пинҳон мекунӣ; онҳоро дар хайма аз мунокишаҳои забонҳо пинҳон мекунӣ. Забур 31:20

Забонатро аз бадӣ нигоҳ дор ва лабҳоятро аз суханони макр. Забур 34:13

Ва забонам тамоми рӯз аз адолати Ту ва ҳамду санои Ту сухан хоҳад гуфт. Забур 35:28

Даҳони одил ҳикматро баён мекунад, ва забонаш аз доварӣ сухан мегӯяд. Забур 37:30

(Ба сарнавоз, ба Едутун, Забури Довуд.) Ман гуфтам: «Ба роҳҳои худ диққат медиҳам, то ки бо забонам гуноҳ накунам; даҳонамро бо лаҷом нигоҳ медорам, то даме ки бадкирдор пеши ман аст». Забур 39:1

Дилам дар дилам сӯзид, дар ҳоле ки ман дар бораи оташи сӯхта андеша мекардам; он гоҳ бо забонам гуфтам: Забур 39:3

(Барои мусиқинавози сардор дар Шошанним, барои писарони Қӯраҳ, Масчил, Суруди ишқ.) Дилам як сухани хубро меҷӯяд: Ман дар бораи он чизе ки ба подшоҳ нисбат додаам, сухан мегӯям: забонам қалами нависандаи омода аст. Забур 45:1

Ту даҳони худро ба бадӣ медиҳӣ, ва забонат макрро тарҳрезӣ мекунад. Забур 50:19

Маро аз хунрезӣ раҳо кун, эй Худо, эй Худои наҷоти ман, ва забонам аз адолати Ту сароида хоҳад шуд. Забур 51:14

Забони ту бадиҳо меандешад, мисли теғи тез, ки маккор аст. Забур 52:2

Эй забони маккор, Ту ҳама суханони фурӯбарандаро дӯст медорӣ. Забур 52:4

Эй Парвардигор, нобуд кун ва забонҳои онҳоро аз ҳам ҷудо кун, зеро ки Ман дар шаҳр зулм ва низоъ дидаам. Забур 55:9

Ҷони ман дар миёни шерҳост, ва ман дар миёни оташгирифтагон хобидаам, ки дандонҳояшон найза ва тир аст, ва забонашон шамшери тез аст. Забур 57:4

Онҳое ки забонашонро мисли шамшер тез мекунанд, ва камонҳои худро барои тирпарронӣ хам мекунанд, ҳатто суханони талх. Забур 64:3

Пас, онҳо забонашонро бар худ хоҳанд зад, ва ҳар кӣ онҳоро бубинад, хоҳад гурехт. Забур 64:8

Ман бо даҳонам ба Ӯ фарёд задам, ва бо забонам Ӯро ситоиш карданд. Забур 66:17

То ки поят дар хуни душманонат ва забони сагҳоят дар он тар шавад. Забур 68:23

Забонам низ тамоми рӯз дар бораи адолати Ту сухан хоҳад гуфт, зеро онҳо шарманда шудаанд, зеро ки бади маро меҷӯянд, шарманда шудаанд. Забур 71:24

Онҳо даҳони худро бар осмон мегузоранд, ва забонашон дар замин роҳ меравад. Забур 73:9

Бо вуҷуди ин, онҳо бо даҳони худ Ӯро таъриф мекарданд ва бо забонашон ба Ӯ дурӯғ мегуфтанд. Забур 78:36

Зеро ки даҳони шарирон ва даҳони маккорон бар ман кушода шудааст; онҳо бо забони дурӯғгӯ бар зидди ман сухан гуфтаанд. Забур 109:2

Забонам аз каломи Ту сухан хоҳад гуфт, зеро ки ҳамаи аҳкоми Ту адолат аст. Забур 119:172

Эй Худованд, ҷони маро аз лабҳои дурӯғгӯ ва аз забони маккор раҳо кун. Забур 120:2

Ба ту чӣ дода мешавад? Эй забони дурӯғгӯй, бо ту чӣ кор карда мешавад? Забур 120:3

Он гоҳ даҳони мо пур аз ханда ва забонамон пур аз суруд буд; ва дар миёни халқҳо мегуфтанд: «Худованд барои онҳо корҳои бузурге кардааст». Забур 126:2

Агар Туро ба ёд наорам, бигзор забонам ба кулбаам часпад, агар Ерусалимро аз шодмонии бузурги худ боло нагузорам. Забур 137:6

Зеро ки дар забони ман калимае нест, вале инак, эй Худованд, Ту онро комилан медонӣ. Забур 139:4

Онҳо забонҳои худро мисли мор тез кардаанд, ва заҳри мори афъӣ зери лабонашон аст. Села. Забур 140:3

Ин шаш чиз барои Худованд нафрат дорад: бале, ҳафт чиз барои Ӯ нафратовар аст: нигоҳи мағрурона, забони дурӯғгӯй ва дастҳое, ки хуни бегуноҳро мерезанд, диле, ки хаёлоти бад меандешад, пойҳое, ки ба сӯи бадӣ шитоб мекунанд, шоҳиди дурӯғгӯй, ва касе, ки дар байни бародарон низоъ меандозад. Масалҳо 6:16-19

То ки туро аз зани бадкирдор, аз хушомадгӯии забони зани бегона нигоҳ дорад. Масалҳо 6:24

Забони одил мисли нуқраи интихобшуда аст, вале дили шарир ночиз аст. Масалҳо 10:20

Даҳони одил ҳикматро ба вуҷуд меорад, вале забони каҷкор бурида мешавад. Масалҳо 10:31

Касе ҳаст, ки мисли сӯрохиҳои шамшер сухан мегӯяд, вале забони хирадмандон саломативу саломатӣ аст. Масалҳо 12:18

Лаби ростгӯй то абад устувор хоҳад буд, вале забони дурӯғгӯй як лаҳза давом мекунад. Масалҳо 12:19

Забони хирадманд донишро дуруст баён мекунад, вале даҳони аблаҳон беақлиро баён мекунад. Масалҳо 15:2

Забони солим дарахти ҳаёт аст, вале каҷравии он дар рӯҳ шикаста аст. Масалҳо 15:4

Масалҳо 16:1: Тадбирҳои дил дар инсон ва ҷавоби забон аз ҷониби Парвардигор аст.

Бадкор ба лабҳои дурӯғгӯ гӯш медиҳад, ва дурӯғгӯ ба забони бадгӯй гӯш медиҳад. Масалҳо 17:4

Касе ки дили каҷ дорад, некӣ намеёбад, ва касе ки забони каҷ дорад, ба бадӣ гирифтор мешавад. Масалҳо 17:20

Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст, ва дӯстдорони он меваи онро хоҳанд хӯрд. Масалҳо 18:21

Ба даст овардани ганҷ бо забони дурӯғгӯй як беҳудагӣ аст, ки барои онҳое ки толиби марг ҳастанд, партофта мешавад. Масалҳо 21:6

Касе ки даҳон ва забонашро нигоҳ дорад, ҷони худро аз мушкилот нигоҳ медорад. Масалҳо 21:23

Бо сабри зиёд шоҳзода боварибахш мешавад, ва забони нарм устухонро мешиканад. Масалҳо 25:15

Шамоли шимолӣ борон меронад, чеҳраи хашмгин забони ғайбаткунанда низ ҳамин тавр аст. Масалҳо 25:23

Забони дурӯғгӯй аз онҳое, ки азият мекашанд, нафрат дорад, ва даҳони хушомадгӯй харобӣ меорад. Масалҳо 26:28

Касе ки баъдтар касеро сарзаниш кунад, нисбат ба касе ки бо забон хушомадгӯӣ мекунад, лутфи бештар хоҳад ёфт. Масалҳо 28:23

Ӯ даҳонашро бо ҳикмат мекушояд, ва дар забони ӯ шариати меҳрубонӣ аст. Масалҳо 31:26

Лабҳоят, эй ҳамсарам, мисли асал мерезанд, асал ва шир зери забони туст, ва бӯи либосҳоят мисли бӯи Лубнон аст. Суруди Сурудҳо 4:11

Пайғамбарон

Зеро ки Ерусалим хароб шудааст ва Яҳудо фурӯ ғалтидааст, зеро ки забон ва аъмоли онҳо бар зидди Худованд аст, то ки чашмони ҷалоли Ӯро ба хашм оранд. Ишаъё 3:8

Ва Худованд забони баҳри Мисрро комилан нобуд хоҳад кард, ва бо шамоли пурқуввати Худ дасти Худро бар болои дарё хоҳад гузошт, ва онро дар ҳафт ҷӯйбор хоҳад зад, ва одамонро аз пойафзоли хушк гузаронд. Ишаъё 11:15

Зеро ки Ӯ бо лабҳои лабханд ва бо забони дигар ба ин қавм сухан хоҳад гуфт. Ишаъё 28:11

Инак, номи Худованд аз дур меояд, ки бо хашми Ӯ месӯзад ва бори он гарон аст; лабҳояш пур аз хашм ва забонаш мисли оташи сӯзон аст. Ишаъё 30:27

Дили беандеша донишро дарк хоҳад кард, ва забони лаҳҷагӯён барои сухан гуфтан омода хоҳад буд (Ишаъё 32:4).

Ту қавми тундравро нахоҳӣ дид, қавмеро, ки суханаш пурғавғотар аст, ки ту онро нахоҳӣ дид, ва забони лабхандзанеро, ки ту онро нахоҳӣ фаҳмид. Ишаъё 33:19

Он гоҳ ланг мисли гавазн ҷаҳида, забони гунг суруд хоҳад хонд, зеро ки дар биёбон обҳо ва дар биёбон ҷӯйборҳо хоҳанд ҷуст. Ишаъё 35:6

Вақте ки камбағалон ва мискинон об меҷӯянд, ва об нест, ва забонашон аз ташнагӣ хушк мешавад, Ман, ки Худованд ҳастам, онҳоро хоҳам шунид, ва Ман, ки Худои Исроил ҳастам, онҳоро тарк нахоҳам кард. Ишаъё 41:17

Ба Худ қасам хӯрдам, ки сухан аз даҳонам бо адолат баромад ва барнамегардад, ки ҳар зонуе назди Ман хам хоҳад шуд ва ҳар забоне қасам хоҳад хӯрд. Ишаъё 45:23

Худованд Худо забони донишмандонро ба ман додааст, то ки ман тавонам бо суханони хаста ба ӯ сухан гӯям: Ӯ субҳ ба субҳ бедор мекунад, гӯши Маро бедор мекунад, то ки мисли донишманд бишнавам. Ишаъё 50:4

Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту дар доварӣ бархезад, маҳкум хоҳӣ кард. Ин мероси бандагони Худованд аст, ва адолати онҳо аз Ман аст, мегӯяд Худованд. Ишаъё 54:17

Шумо ба кӣ масхара мекунед? Ба кӣ даҳонатонро кушода, забонатонро берун мекашед? Оё шумо фарзандони гуноҳ ва тухми дурӯғ нестед? (Ишаъё 57:4)

Зеро ки дастҳои шумо бо хун ва ангуштони шумо бо шарорат олуда шудааст; лабҳои шумо дурӯғ гуфтаанд ва забонатон бадиҳоро ғур-ғур кардааст. Ишаъё 59:3

Зеро ки Ман аъмол ва андешаҳои онҳоро медонам: он вақт фаро хоҳад расид, ки Ман ҳамаи халқҳо ва забонҳоро ҷамъ хоҳам кард, ва онҳо хоҳанд омад ва ҷалоли Маро хоҳанд дид. Ишаъё 66:18

Ва забонҳои худро мисли камон барои дурӯғ хам мекунанд, вале онҳо барои ҳақиқат бар замин далер нестанд; зеро онҳо аз бадӣ ба бадӣ мегузаранд ва Маро намешиносанд, мегӯяд Худованд. Ва ҳар кас ёри худро фиреб медиҳад ва ростӣ намегӯяд; онҳо забонашонро ба гуфтани дурӯғ ёд додаанд ва худро аз бадӣ хаста кардаанд. Ирмиё 9:3,5

Забони онҳо мисли тири паррондашуда аст; он макр мекунад; бо даҳони худ бо ёри худ сулҳҷӯёна сухан мегӯяд, аммо дар дил камин мегузорад. Ирмиё 9:8

Он гоҳ онҳо гуфтанд: «Биёед, ки бар зидди Ирмиё найрангҳо андешем, зеро ки шариат аз коҳин, ва машварат аз хирадманд, ва калом аз набӣ нобуд нахоҳад шуд. Биёед, ва ӯро бо забон бизанем ва ба ҳеҷ яке аз суханони ӯ гӯш надиҳем». Ирмиё 18:18

«Оё каломи Ман мисли оташ нест?» мегӯяд Худованд; ва мисли болғае, ки сангро пора-пора мекунад? «Пас, инак, Ман бар зидди анбиё ҳастам, мегӯяд Худованд, ки суханони Маро ҳар кас аз ҳамсояи худ медузданд. «Инак, Ман бар зидди анбиё ҳастам, мегӯяд Худованд, ки забонҳои худро истифода мебаранд ва мегӯянд: «Ӯ мегӯяд». «Инак, Ман бар зидди онҳое ҳастам, ки хобҳои бардурӯғро пешгӯӣ мекунанд ва онҳоро баён мекунанд ва қавми Маро бо дурӯғ ва сабукфикрии худ гумроҳ мекунанд; аммо Ман онҳоро нафиристодаам ва ба онҳо амр надодаам; бинобар ин, онҳо ба ин қавм ҳеҷ фоидае нахоҳанд дошт, мегӯяд Худованд». Ирмиё 23:29-32

Забони кӯдаки ширмак аз ташнагӣ ба комаш часпидааст; кӯдакон нон мепурсанд, ва касе ба онҳо намедиҳад. Навҳаҳои Ирмиё 4:4

Ва Ман забони туро ба кулӯят часпонида хоҳам кард, то ки ту гунг шавӣ ва барои онҳо мазамматкунанда нахоҳӣ буд, зеро ки онҳо хонадони исёнгар ҳастанд. Ҳизқиёл 3:26

Фарзандоне, ки беайб буданд, балки барҷаста буданд ва дар ҳар хирад моҳир буданд ва дар дониш ва фаҳмиши илм моҳир буданд ва қобилияти истодан дар қасри подшоҳро доштанд ва ба онҳо илм ва забони халдейҳоро таълим медоданд. Дониёл 1:4

Онҳо бармегарданд, вале на ба Худои Таоло; онҳо мисли камони маккоранд; сарварони онҳо аз ғазаби забонашон аз шамшер хоҳанд афтод; ин масхараи онҳо дар замини Миср хоҳад буд. Ҳушаъ 7:16

Ва амаки одам ӯро ва касеро, ки ӯро месӯзонад, бардошта, устухонҳоро аз хона берун меорад ва ба касе ки дар паҳлӯи хона аст, мегӯяд: «Оё боз касе бо ту ҳаст?» Ва ӯ мегӯяд: «Не». Он гоҳ ӯ мегӯяд: «Забонатро нигоҳ дор, зеро мо наметавонем номи Худовандро зикр кунем». Омӯс 6:10

Зеро сарватмандони он пур аз зулм ҳастанд, ва сокинони он дурӯғ мегӯянд, ва забонашон дар даҳонашон маккор аст. (Мико 6:12)

Ту чашмони поктар аз дидани бадӣ ҳастӣ, ва наметавонӣ ба бадӣ нигоҳ кунӣ; чаро ба хиёнаткорон нигоҳ мекунӣ ва забонатро банд мекунӣ, дар ҳоле ки шарир шахси аз ӯ одилтарро мехӯрад? Ҳабаққуқ 1:13

Боқимондаи Исроил бадӣ нахоҳанд кард ва дурӯғ нахоҳанд гуфт; ва забони маккоре дар даҳонашон пайдо нахоҳад шуд, зеро онҳо хоҳанд хӯрок хӯрд ва хоб хоҳанд кард, ва касе онҳоро нахоҳад тарсонд. Сафанё 3:13

Ва ин балоест, ки Худованд ба ҳамаи қавме, ки бар зидди Ерусалим ҷангидаанд, хоҳад зад: гӯшти онҳо, вақте ки онҳо бар пойҳои худ истодаанд, мехӯрад, ва чашмонашон дар сӯрохиҳояшон мехӯрад, ва забонашон дар даҳонашон мехӯрад. Закарё 14:12

Инҷилҳо

Ва ӯро аз миёни мардум ба як тараф бурда, ангуштонашро ба гӯшҳояш гузошт ва туф карда, забонашро ламс кард; Марқӯс 7:33

Ва дарҳол гӯшҳояш кушода ва гиреҳи забонаш кушода шуд ва ӯ ба таври сода сухан гуфт. (Марқӯс 7:35)

Ва ин аломот ба касоне, ки имон меоваранд, пайравӣ хоҳанд кард: ба исми Ман девҳоро берун хоҳанд кард; онҳо бо забонҳои нав сухан хоҳанд гуфт; Марқӯс 16:17

Ва дарҳол даҳонаш кушода шуд ва забонаш кушода шуд ва ӯ ба сухан даромад ва Худоро ҳамду сано хонд. Луқо 1:64

Ва ӯ фарёд зада гуфт: «Эй падарам Иброҳим, ба ман раҳм кун ва Лаъзорро фирист, то нӯги ангушташро ба об тар кунад ва забонамро хунук кунад, зеро ман дар ин аланга азоб мекашам». Луқо 16:24

Дар Ерусалим дар назди бозори гӯсфандон ҳавзе ҳаст, ки ба забони ибронӣ Байт-Ҳасдо номида мешавад ва панҷ айвон дорад. Юҳанно 5:2

Аъмоли ҳаввориён

Ва ин ба ҳамаи сокинони Ерусалим маълум шуд, зеро он киштзорро ба забони аслии онҳо Ҳакелдамо, яъне «Майдони хун» меноманд. Аъмол 1:19

Ва забонаҳои ҷудогонае мисли оташ ба онҳо зоҳир шуданд ва он бар ҳар яки онҳо қарор гирифт. Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва бо забонҳои дигар сухан гуфтан гирифтанд, чунон ки Рӯҳ ба онҳо дод. Ва чӣ гуна мо ҳар касро ба забони худ, ки дар он таваллуд шудаем, мешунавем? Эй критиҳо ва арабҳо, мо мешунавем, ки онҳо бо забонҳои худ корҳои аҷоиби Худоро нақл мекунанд. Аъмол 2:3-4,8,11

Зеро Довуд дар бораи ӯ мегӯяд: «Ман Худовандро ҳамеша пеши назарам медидам, зеро ки Ӯ дар тарафи рости ман аст, то ки ман наҷунбам; аз ин рӯ дилам шод шуд ва забонам шод шуд; ва ҷисмам низ дар умед ором хоҳад ёфт; зеро ки Ту ҷони маро дар дӯзах нахоҳӣ гузошт ва нахоҳӣ гузошт, ки Қуддуси Худ фаноро бубинад». Аъмол 2:25-27

Зеро шуниданд, ки онҳо бо забонҳо сухан меронанд ва Худоро ситоиш мекунанд. Он гоҳ Петрус ҷавоб дод: «Оё касе метавонад ба об монеъ шавад, ки инҳо, ки Рӯҳулқудсро мисли мо қабул кардаанд, таъмид нагиранд?» Аъмол 10:46-47

Вақте ки Павлус дастҳояшро бар онҳо гузошт, Рӯҳулқудс бар онҳо нозил шуд ва онҳо ба забонҳо сухан ронда, нубувват карданд. Аъмол 19:6

Вақте ки Павлус ба ӯ иҷозат дод, дар болои зинапоя истода, бо дасташ ба мардум ишора кард. Вақте ки хомӯшии том ҳукмфармо шуд, ӯ ба забони ибронӣ ба онҳо сухан ронд ва гуфт: «Аъмол 21:40

(Чун шуниданд, ки ӯ ба забони ибронӣ ба онҳо сухан гуфт, боз ҳам бештар хомӯш шуданд.) Ва ӯ гуфт: Аъмол 22:2

Вақте ки ҳамаи мо ба замин афтодем, овозе шунидам, ки ба ман бо забони ибронӣ мегуфт: «Шоул, Шоул, чаро маро таъқиб мекунӣ? Барои ту душвор аст, ки ба сӯзанҳо зарба занӣ». Аъмол 26:14

Номаҳо

Гулӯяшон қабри кушода аст; бо забонашон фиреб медиҳанд; заҳри мор зери лабонашон аст; Румиён 3:13

Зеро ки навишта шудааст: «Қасам ба ҳаёти Худам, мегӯяд Худованд, ки ҳар зонуе пеши Ман хам хоҳад шуд, ва ҳар забоне ба Худо иқрор хоҳад шуд» (Румиён 14:11).

Ба дигаре мӯъҷизакорӣ, ба дигаре пешгӯӣ, ба дигаре ташхиси арвоҳ, ба дигаре забонҳои гуногун, ба дигаре тафсири забонҳо. Ва Худо дар калисо баъзеро аввал ҳаввориён, дуюм пайғамбарон, сеюм муаллимон, баъд мӯъҷизаҳо, баъд тӯҳфаҳои шифобахшӣ, мададрасонӣ, идоракунӣ ва забонҳои гуногун таъин кардааст. Оё ҳама тӯҳфаҳои шифобахшӣ доранд? Оё

ҳама ба забонҳо гап мезананд? Оё ҳама тафсир мекунанд? Аммо орзуи беҳтарин тӯҳфаҳоро доред, аммо ман ба шумо роҳи беҳтареро нишон медиҳам. 1 Қӯринтиён 12:10,28,30-31

Агар ман бо забонҳои одамон ва фариштагон сухан ронам, аммо муҳаббат надошта бошам, ман мисли миси садонок ё санҷи садонок шудаам. Муҳаббат ҳеҷ гоҳ аз байн намеравад; аммо агар пайғамбарӣ бошад, онҳо аз байн мераванд; агар забонҳо бошад, онҳо аз байн мераванд; агар дониш бошад, он нопадид мешавад. 1 Қӯринтиён 13:1,8

1 Қӯринтиён 14
1 Дар пайи муҳаббат бошед ва бахшоишҳои рӯҳониро орзу кунед, балки нубувват кунед.
2 Зеро касе ки бо забони номаълум гап мезанад, на ба одамон, балки ба Худо гап мезанад, зеро ҳеҷ кас ӯро намефаҳмад, аммо ӯ бо рӯҳ асрорро баён мекунад.
3 Аммо касе ки нубувват мекунад, бо одамон барои обод кардан, насиҳат ва тасаллӣ сухан мегӯяд.
4 Касе ки бо забони номаълум гап мезанад, худро обод мекунад; аммо касе ки пешгӯӣ мекунад, калисоро обод мекунад.
5 Мехоҳам, ки ҳамаи шумо бо забонҳо сухан гӯед, аммо беҳтар аст, ки шумо пешгӯӣ кунед, зеро касе ки пешгӯӣ мекунад, аз касе ки бо забонҳо гап мезанад, бузургтар аст, агар вай тафсир накунад, то калисо обод шавад.
6 Акнун, эй бародарон, агар ман назди шумо биёям ва ба забонҳо сухан ронам, чӣ фоидае ба шумо мерасонам, магар ин ки бо ваҳй, ё дониш, ё нубувват, ё таълим ба шумо сухан ронам?
7 Ва ҳатто асбобҳои бесадо, хоҳ най ё чанг, агар садоҳои фарққунанда набароранд, чӣ тавр фаҳмидан мумкин аст, ки чӣ менавозанд, ки най ё чанг аст?
8 Зеро агар карнай садои номуайян барорад, кӣ барои ҷанг омода мешавад?
9 Ҳамчунин шумо низ, агар суханони фаҳмо ва оддӣ нагӯед, чӣ тавр фаҳмидан мумкин аст, ки шумо чӣ мегӯед? Зеро ба ҳаво сухан хоҳед гуфт.
10 Шояд дар ҷаҳон овозҳои гуногун мавҷуданд ва ҳеҷ яке аз онҳо бемаънӣ нест.
11 Пас, агар ман маънои овозро надонам, барои сухангӯ аҷнабӣ хоҳам буд, ва сухангӯ барои ман аҷнабӣ хоҳад буд.
12 Ҳамчунин шумо, ки азбаски ғайрати атоҳои рӯҳонӣ доред, саъю кӯшиш кунед, ки барои обод кардани калисо бартарӣ дошта бошед.
13 Бинобар ин, бигзор касе ки бо забони номаълум гап мезанад, барои тафсири он дуо гӯяд.
14 Зеро, агар ман бо забони номаълум дуо гӯям, рӯҳам дуо мегӯяд, аммо ақлам бесамар аст.
15 Пас, ин чист? Ман бо рӯҳ дуо хоҳам гуфт, бо ақл низ дуо хоҳам гуфт; ман бо рӯҳ суруд хоҳам хонд, бо ақл низ суруд хоҳам хонд.
16 Вагарна, вақте ки ту бо рӯҳ баракат медиҳӣ, чӣ тавр касе ки дар ҷои бехабар аст, дар вақти шукргузории ту «омин» гӯяд, зеро ӯ он чиро, ки ту мегӯӣ, намефаҳмад?
17 Зеро ки ту хуб шукргузорӣ мекунӣ, вале каси дигар обод намешавад.
18 Худои худро шукр мегӯям, ки ман бештар аз ҳамаи шумо ба забонҳо гап мезанам.
19 Аммо дар калисо ман беҳтар медонам, ки панҷ калимаро бо ақли худ гӯям, то ки бо овози худ ба дигарон низ таълим диҳам, назар ба даҳ ҳазор калима бо забони номаълум.
20 Эй бародарон, дар фаҳмиш кӯдакон набошед; аммо дар бадӣ кӯдакон бошед, балки дар фаҳм одам бошед.
21 Дар Таврот навишта шудааст: «Бо забонҳои дигар ва лабҳои дигар ба ин қавм сухан хоҳам гуфт, вале бо вуҷуди ин ҳама онҳо ба ман гӯш намедиҳанд», — мегӯяд Худованд.
22 Пас, забонҳо аломатанд, на барои касоне ки имон доранд, балки барои касоне ки имон надоранд; аммо пешгӯӣ на барои касоне ки имон надоранд, балки барои касоне ки имон доранд.
23 Пас, агар тамоми калисо дар як ҷо ҷамъ шаванд ва ҳама ба забонҳо сухан гӯянд, ва бехабарон ё беимонон биёянд, оё онҳо намегӯянд, ки шумо девона шудаед?

24 Аммо агар ҳама пешгӯӣ кунанд, ва касе ки имон надорад ё бехабар меояд, ӯ аз ҷониби ҳама
боварӣ дорад, аз ҷониби ҳама доварӣ карда мешавад.
25 Ва асрори дилаш ошкор мешавад; ва ӯ рӯй ба замин ниҳода, ба Худо саҷда мекунад ва
мегӯяд, ки Худо дар ҳақиқат дар шумост.
26 Пас, эй бародарон, чӣ тавр шумо ҷамъ мешавед? Вақте ки шумо ҷамъ мешавед, ҳар яке аз
шумо таронае, таълиме, забоне, ваҳйе, тафсире дорад. Бигзор ҳама чиз барои ободд кардан
бошад.
27 Агар касе ба забоне сухан ронад, бигзор ду нафар, ё ҳадди аксар се нафар, ва он навбатӣ, ва
касе тафсир кунад.
28 Аммо агар тарҷумон набошад, бигзор ӯ дар калисо хомӯш бошад ва бо худ ва бо Худо
сухан гӯяд.
29 Бигзор пайғамбарон ду ё се нафар сухан гӯянд ва дигарон доварӣ кунанд.
30 Агар ба каси дигаре, ки дар он ҷо нишастааст, чизе ошкор шавад, бигзор аввалин хомӯш
шавад.
31 Зеро ҳама як ба як метавонед нубувват кунед, то ки ҳама таълим гиранд ва ҳама тасаллӣ
ёбанд.
32 Ва арвоҳи пайғамбарон ба пайғамбарон итоат мекунанд.
33 Зеро Худо Худои бесарусомонӣ нест, балки Худои сулҳ аст, чунон ки дар ҳамаи калисоҳои
муқаддасон аст.
34 Бигзор занони шумо дар калисоҳо хомӯш бошанд, зеро ба онҳо иҷозат дода нашудааст, ки
сухан гӯянд, балки ба онҳо фармон дода шудааст, ки итоат кунанд, чунон ки шариат низ
мегӯяд.
35 Ва агар онҳо хоҳанд чизе ёд гиранд, бигзор дар хона аз шавҳарони худ пурсанд; зеро ки дар
калисо сухан гуфтани занон шармовар аст.
36 Каломи Худо аз шумо баромад ё танҳо ба шумо расид?
37 Агар касе худро пайғамбар ё рӯҳонӣ ҳисоб кунад, бигзор бидонад, ки он чи ман ба шумо
менависам, аҳкоми Худованд аст.
38 Аммо агар касе нодон бошад, бигзор нодон бошад.
39 Пас, эй бародарон, орзуи нубувват кунед ва ба забонҳо сухан гуфтанро манъ накунед.
40 Бигзор ҳама чиз бо одоб ва бо тартиб анҷом дода шавад.

Ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар. Филиппиён 2:11

Агар касе аз шумо худро диндор ҳис кунад, ва забонашро лаҷом надиҳад, балки дили худро фиреб диҳад, диндории вай бефоида аст (Яъқуб 1:26).

Ҳамчунин забон узви хурд аст ва бо чизҳои бузург фахр мекунад. Бубинед, оташи хурд чӣ қадар бузург аст, ки онро месӯзонад! Ва забон оташ аст, олами шарорат. Забон дар миёни узвҳои мо низ чунин аст, ки тамоми баданро палид мекунад ва роҳи табиатро месӯзонад ва оташи дӯзахро мегирад. Зеро ҳар намуди ҳайвонот ва паррандагон ва морҳо ва чизҳои баҳрӣ аз ҷониби инсоният ром карда шудааст ва ром карда шудааст. Аммо забонро ҳеҷ кас наметавонад ром кунад; он як бадии беитоат ва пур аз заҳри марговар аст. Бо он мо Худо ва Падарро баракат медиҳем ва бо он одамонеро, ки ба сурати Худо офарида шудаанд, лаънат мекунем. Аз як даҳон баракат ва лаънат мебарояд. Эй бародарони ман, ин чизҳо набояд чунин бошанд. Яъқуб 3:5-10

Зеро касе ки ҳаётро дӯст медорад ва рӯзҳои некро мебинад, бигзор забонашро аз бадӣ нигоҳ дорад ва лабҳояшро аз суханони маккорона боздорад: 1 Петрус 3:10

Эй фарзандони азизам, биёед на бо сухан ва на бо забон, балки бо амал ва бо ростӣ дӯст дорем. (1 Юҳанно 3:18)

Ваҳй

Ва суруди наверо сароиданд ва мегуфтанд: «Ту сазовори он ҳастӣ, ки китобро бигирӣ ва мӯҳрҳои онро кушоӣ, зеро ки Ту кушта шудӣ ва моро бо хуни Худ аз ҳар қабила ва забон ва қавм ва миллат барои Худо фидия додӣ; Ваҳй 5:9

Баъд аз ин ман дидам, ва инак, издиҳоми бузурге, ки ҳеҷ кас наметавонист онро шуморад, аз ҳамаи халқҳо, қабилаҳо, қавмҳо ва забонҳо, дар пеши тахт ва дар пеши Барра истодаанд, ки либосҳои сафед дар бар доштанд ва шохаҳои нахл дар даст доштанд; Ваҳй 7:9

Ва онҳо подшоҳе бар худ доштанд, ки фариштаи чоҳи бетаг аст, ки номи он ба забони иброни Абаддӯн ва ба забони юнонӣ Апӯллиён аст. Ваҳй 9:11

Ва ӯ ба ман гуфт: «Ту бояд боз дар пеши қавмҳо, қабилаҳо, забонҳо ва подшоҳони бисёр нубувват кунӣ». Ваҳй 10:11

Ва мардуми қавмҳо, қабилаҳо, забонҳо ва қабилаҳо се рӯзу ним ҷасадҳои онҳоро хоҳанд дид ва нахоҳанд гузошт, ки ҷасадҳои онҳо ба қабр гузошта шаванд. Ваҳй 11:9

Ва ба ӯ ато шуд, ки бо муқаддасон ҷанг кунад ва бар онҳо ғолиб ояд; ва ба ӯ бар ҳамаи қабилаҳо, забонҳо ва халқҳо қудрат дода шуд. Ваҳй 13:7

Ва фариштаи дигареро дидам, ки дар миёни осмон парвоз мекард ва Инҷили абадӣ дорад, то ба сокинони замин ва ба ҳар қабила ва қабила, ва забон ва қавм мавъиза кунад, Ваҳй 14:6

Ва фариштаи панҷум косаи худро бар тахти ҳайвони ваҳшӣ рехт; ва салтанати ӯ пур аз торикӣ шуд; ва онҳо забонҳои худро аз дард газиданд; ва Ӯ онҳоро дар ҷое ҷамъ овард, ки ба забони ибронӣ Армагеддон ном дошт. Ваҳй 16:10,16

Ва ӯ ба ман гуфт: «Обҳое ки ту дидӣ, ки дар он фоҳиша нишастааст, қавмҳо ва қавмҳо ва забонҳо мебошанд». Ваҳй 17:15

Апокриф

Эй мардон, чӣ тавр подшоҳ набояд пурқудрат бошад, дар ҳоле ки ба ӯ чунин итоат мекунанд? Ва ӯ забонашро пӯшонд. (1 Эзро 4:12)

Аммо ман танҳо дидам, ки ӯ аз даҳонаш мисли таркиши оташ берун овард, ва аз лабонаш нафаси оташин, ва аз забонаш шарора ва тундбодҳо берун овард. 2 Эзро 13:10

Ман рӯзона сухан мегуфтам, ва шабона забонамро банд намекардам (2 Эзро 14:43).

Ман дигар забонамро дар бораи бадии онҳо, ки онҳо ба таври зишт анҷом медиҳанд, нахоҳам гузошт, ва онҳоро ба корҳое, ки онҳо ба таври шарирона анҷом медиҳанд, роҳ нахоҳам дод: инак, хуни бегуноҳон ва одилон ба Ман фарёд мезанад ва ҷонҳои одилон пайваста шикоят мекунанд. 2 Эзро 15:8

Аммо ӯ марзҳои онҳоро вайрон кард ва буттаҳои онҳоро бурид, зеро ки ӯ фармон дода буд, ки ҳамаи худоёни заминро нест кунад, то ки ҳамаи халқҳо танҳо ба Набукаднесар ибодат кунанд ва ҳамаи забонҳо ва қабилаҳо ӯро ҳамчун худо бихонанд. Яҳудо 3:8

Зеро ки ҳикмат рӯҳи пурмуҳаббат аст; ва куфргӯи суханони ӯро сафед намекунад, зеро Худо шоҳиди ақли ӯст ва бинандаи дили ӯст ва шунавандаи забони ӯст. Ҳикмати Сулаймон 1:6

Пас, аз шикояте, ки бефоида аст, эҳтиёт шав ва забонатро аз ғайбат боздор, зеро сухане нест, ки беҳуда шавад ва даҳони дурӯғгӯ ҷонро мекушад. Ҳикмати Сулаймон 1:11

Вақте ки ман забонамро боздорам, онҳо маро интизор мешаванд ва вақте ки ман сухан мегӯям, ба ман бодиққат гӯш медиҳанд; агар ман бисёр сухан гӯям, дастҳояшонро бар даҳонашон мегузоранд. Ҳикмати Сулаймон 8:12

Зеро ки ҳикмат даҳони гунгҳоро боз кард ва забонҳои онҳоеро, ки наметавонанд сухан гӯянд, фасеҳ гардонд. Ҳикмати Сулаймон 10:21

Зеро ки ҳикмат аз сухан маълум мешавад, ва дониш аз каломи забон. (Экклесиастикус 4:24)

Дар забонат шитоб накун ва дар корҳоят сустӣ ва бепарвоӣ кун. (Экклесиастикус 4:29)

Бо ҳар боде бод накун ва ба ҳар роҳ надаро, зеро ки гунаҳкоре, ки дузабона аст, чунин аст. (Vaiz 5:9)

Шараф ва шарм дар сухан аст, ва забони одам суқути ӯст. (Экклесиастикус 5:13)

Набояд ғайбатгӯ номид ва на бо забони худ камин каш, зеро ки шармандагии қабеҳ бар дузд аст ва маҳкумияти бад бар забони дугона. (Экклесиастикус 5:14)

Ба ҷои дӯст душман нашав; зеро ки бо ин номи бад, шармандагӣ ва маломатро мерос мегирӣ; гунаҳкоре, ки дузабона аст, низ чунин хоҳад буд. (Виклесиастикус 6:1)

Забони ширин дӯстонро афзун мекунад, ва забони хушгуфтор саломи некро афзун мекунад. (Виклесиастикус 6:5)

Бо одами пурзабон ҷанҷол накун, ва дар оташи ӯ ҳезум нагузор. (Экклесиастикус 8:3)

Шахси бадзабон дар шаҳри худ хатарнок аст, ва касе ки дар суханронии худ беандеша аст, нафрат дорад. (Экклесиастикус 9:18)

Вақте ки шахси сарватманд сухан мегӯяд, ҳар кас забони худро нигоҳ медорад ва бубинед, ки ӯ чӣ мегӯяд, онро ба абрҳо ситоиш мекунанд; аммо агар шахси камбағал сухан гӯяд, мегӯянд: «Ин кист?» Ва агар ӯ пешпо хӯрад, ба сарнагун кардани ӯ ёрӣ медиҳанд. (Экклесиастикус 13:23)

Ӯ ба онҳо насиҳат, забон, чашм, гӯш ва дил ато кард, то бифаҳманд. (Экклесиастикус 17:6)

Касе ки метавонад забонашро идора кунад, бе ҷанҷол зиндагӣ мекунад, ва касе ки аз беҳудагӯӣ нафрат дорад, бадии камтар хоҳад дошт. (Экклесиастикус 19:6)

Касе ҳаст, ки дар суханаш хато мекунад, вале аз дилаш нест; ва кист, ки бо забонаш хафа нашудааст? (Экклесиастикус 19:16)

Мазҳаре ҳаст, ки ношоиста аст: боз касе забонашро нигоҳ медорад, вале ӯ хирадманд аст. (Экклесиастикус 20:1)

Баъзеҳо забонашонро мебанданд, чунки ҷавоб дода наметавонанд; ва баъзеҳо хомӯш мемонанд, зеро медонанд, ки вақти худ расидааст. (Экклесиастикус 20:6)

Одами хирадманд забонашро нигоҳ медорад, то фурсатро бубинад, вале аблаҳ ва беақл вақтро қадр намекунад. (Виклесиастикус 20:7)

Лағжидан дар роҳрав беҳтар аз лағжидан бо забон аст: пас суқути шарирон зуд фаро хоҳад расид. (Экклесиастикус 20:18)

Кист, ки пеши даҳонам посбонӣ кунад ва бар лабонам мӯҳри ҳикмат гузорад, то ки ман ногаҳон ба онҳо наафтам ва забонам маро нобуд накунад? (Экклесиастикус 22:27)

Нӯҳ чизе ҳаст, ки ман дар дилам онҳоро хушбахт донистаам ва даҳумашро бо забонам баён мекунам: Марде, ки аз фарзандонаш шодӣ мебинад; ва касе, ки то суқути душманаш зинда мемонад: Экклесиастикус 25:7

Хушбахт аст касе ки бо зани бофаҳм зиндагӣ мекунад, ва забонашро гум накардааст, ва ба марди ношоистатар аз худ хизмат накардааст: Экклесиастикус 25:8

Аммо ғаму андӯҳ занест, ки бар зани дигар ҳасад мебарад, ва шиканҷаи забонест, ки бо ҳама муошират мекунад. (Экклесиастикус 26:6)

Лаънат ба ғайбатгӯ ва дузабон, зеро инҳо бисёре аз онҳоеро, ки дар сулҳ буданд, нобуд кардаанд. Забони ғайбат бисёриҳоро ноором кардааст ва онҳоро аз як халқ ба халқе рондааст; шаҳрҳои мустаҳкам онро хароб кардааст ва хонаҳои мардони бузургро вожгун кардааст. Забони ғайбат занони некӯкорро аз корҳояшон маҳрум кардааст. Ҳар кӣ ба он гӯш диҳад, ҳеҷ гоҳ оромӣ нахоҳад ёфт ва ҳеҷ гоҳ ором нахоҳад монд. Зарбаи қамчин дар бадан нишонаҳо мегузорад, аммо зарбаи забон устухонҳоро мешиканад. Бисёриҳо аз дами шамшер афтодаанд, аммо на он қадар зиёд аз забон афтодаанд. Хуш аст касе ки бо заҳри он муҳофизат шудааст; ки юғи онро накашидааст ва ба бандҳояш баста нашудааст. Зеро юғи он юғи оҳанин аст ва бандҳояш бандҳои биринҷӣ ҳастанд. Марги он марги бад аст, қабр аз он беҳтар аст. Он бар касоне, ки аз Худо метарсанд, ҳукмронӣ нахоҳад кард ва онҳо бо алангаи он нахоҳанд сӯзонд. Экклесиастикус 28:13-22

Бигзор сухани ту кӯтоҳ бошад ва бо суханони кам бисёр чизро фаҳмӣ; мисли касе бош, ки медонад, вале забонашро нигоҳ медорад. (Экклесиастикус 32:8)

Зебоии зан чеҳраро шод мегардонад ва мард аз ин беҳтар чизеро дӯст намедорад. Агар дар забони ӯ меҳрубонӣ, фурӯтанӣ ва тасаллӣ бошад, пас шавҳараш мисли дигар мардон нест. (Экклесиастикус 36:22-23)

Чор намуди чиз зоҳир мешавад: некӣ ва бадӣ, ҳаёт ва марг; аммо забон бар онҳо доимо ҳукмронӣ мекунад. (Экклесиастикус 37:18)

Най ва Забур оҳанги ширине эҷод мекунанд, вале забони гуворо бар сари ҳардуи онҳост. Экклесиастикус 40:21

Дуои Исо писари Сироҳ. Эй Парвардигор ва Подшоҳ, Туро шукр мегӯям ва Туро ситоиш мекунам, эй Худои Наҷотдиҳандаи ман. Номи Туро ситоиш мекунам: Зеро Ту ҳимоятгар ва ёвари ман ҳастӣ, ва ҷисми маро аз нобудӣ ва аз доми забони тӯҳматгар ва аз лабҳое, ки дурӯғ мегӯянд, нигоҳ доштӣ ва ёвари ман бар зидди душманонам будӣ. Ва маро мувофиқи раҳмати фаровон ва бузургии номи Ту, аз дандонҳои онҳое, ки омода буданд маро бихӯранд ва аз дасти онҳое, ки ҷонамро меҷӯянд, ва аз ранҷу азоби гуногуне, ки ман доштам, наҷот додӣ; Аз буғӣ шудани оташ аз ҳар тараф ва аз миёни оташе, ки ман афрӯхта накардаам; Аз умқи шиками дӯзах, аз забони нопок ва аз суханони дурӯғ. Бо айбдоркунӣ ба подшоҳ аз забони ношоиста ҷони ман ба марг наздик шуд, ҳаёти ман ба дӯзах наздик буд. Экклесиастикус 51:1-6

Худованд ба ман забоне барои мукофот додааст ва ман бо он Ӯро ситоиш хоҳам кард. (Экклесиастикус 51:22)

Забони онҳоро коргар сайқал медиҳад, ва худашон тиллоӣ ва бо нуқра пӯшонида шудаанд; вале онҳо дурӯғгӯянд ва наметавонанд сухан гӯянд. Номаи Ирмиё 1:8

Онро гарм карда, фавран фармон дод, ки забони касеро, ки аввал гап мезад, бурида, узвҳои болоии баданашро бурида, боқимондаи бародарон ва модарашро тамошо кунанд. 2 Маккабис 7:4

Баъд аз ӯ шахси сеюм масхараомез буд ва вақте ки лозим шуд, забонашро берун овард ва ҳамин тавр ҳам шуд ва дастонашро мардонавор дароз кард (2 Маккабис 7:10).

Ва вақте ки ӯ забони он Никанори худобехабарро бурид, фармон дод, ки онро пора-пора ба паррандагон диҳанд ва мукофоти девонагии ӯро дар пеши маъбад овезон кунанд (2 Маккабис 15:33).

Ва онҳо бо як фармони умумӣ ҳамаро фармон доданд, ки ҳеҷ гоҳ он рӯзро бе тантана нагузаронанд, балки рӯзи сездаҳуми моҳи дувоздаҳумро, ки ба забони суриёнӣ Адар номида мешавад, як рӯз пеш аз рӯзи Мардокий ҷашн гиранд. 2 Маккабӣ 15:36

Ҳанӯх

Ман дар хобам дидам, ки ҳоло бо забони гӯштӣ ва бо нафаси даҳонам чӣ мегӯям, ки Худои Бузург ба одамон додааст, то бо он сӯҳбат кунанд ва бо дил фаҳманд. Ва ман даромадам, то ба деворе наздик шавам, ки аз булӯр сохта шудааст ва бо забонҳои оташ иҳота шудааст: ва он маро тарсондан гирифт. Ва ман ба забонҳои оташ рафтам ва ба хонаи калоне наздик шудам, ки аз булӯр сохта шудааст: ва деворҳои хона мисли фарши чӯбӣ аз булӯр сохта шуда буданд ва таҳкурсии он аз булӯр буд. Ҳанӯх 14:2,9-10

Ва Ӯ рӯҳи маро ба осмони осмонҳо интиқол дод, ва ман дар он ҷо биноеро дидам, ки аз булӯрҳо сохта шудааст, ва дар байни он булӯрҳо забонаҳои оташи зинда. Ҳанӯх 71:5

Ва ман дастҳоямро бо адолат бардоштам ва Қуддус ва Бузургро муборак хондам ва бо нафаси даҳонам ва бо забони ҷисмӣ, ки Худо барои фарзандони ҷисми одам офаридааст, сухан гуфтам, ва ба онҳо нафас ва забон ва даҳон ато кард, то бо он сухан гӯянд: Ҳанӯх 84:1

Ҷашер

Ва ҳамаи халқҳо ва забонҳо овозаи ӯро шуниданд ва назди ӯ ҷамъ омаданд ва ба замин саҷда карданд ва барои ӯ қурбонӣ оварданд, ва ӯ сарвар ва подшоҳи онҳо шуд, ва ҳама бо ӯ дар шаҳри Шинор зиндагӣ карданд, ва Нимрӯд бар ҳамаи писарони Нӯҳ бар замин подшоҳӣ кард, ва ҳама зери қудрат ва машварати ӯ буданд. Ва тамоми замин як забон ва суханони муттаҳид буд, аммо Нимрӯд бо роҳҳои Худованд нарафт ва аз ҳамаи одамоне, ки пеш аз ӯ буданд, аз рӯзҳои тӯфон то он рӯзҳо бадтар буд. Яшер 7:45-46

Ва подшоҳ Нимрӯд оромона ҳукмронӣ мекард ва тамоми замин зери ҳукмронии ӯ буд ва тамоми замин аз як забон ва калимаҳои муттаҳид иборат буд. Ва Худо ба ҳафтод фариштае, ки пеши ӯ истода буданд, ба онҳое ки дар наздикии ӯ буданд, гуфт: «Биёед фуроем ва забонҳои онҳоро омехта кунем, то ки як нафар забони ҳамсояи худро нафаҳмад ва онҳо бо онҳо чунин карданд». Ва аз он рӯз сар карда, ҳар кас забони ҳамсояи худро фаромӯш кард ва наметавонистанд бо як забон гап зананд, ва вақте ки бинокор аз дасти ҳамсояи худ санг ё оҳакро, ки ӯ фармоиш надода буд, мегирифт, бинокор онро мепартофт ва ба болои ҳамсояаш мепартофт, ки мемурд». Яшер 9:20,32-33

Ва ин аст тарзи тасвирҳо: мардеро, ки аввалин таваллуд шудааст, гирифта, кушта, мӯйашро аз сараш канда, намак гирифта, сарашро намак молида, бо равған молида, сипас як лавҳаи хурди мисӣ ё лавҳаи тиллоӣ гирифта, номашро бар он навишта, лавҳаро зери забонаш гузошта, сарро бо лавҳа зери забон гирифта, дар хона гузошта, дар пеши он чароғҳоро фурӯзон карда, ба он саҷда мекунанд. Яшер 31:41

Ва писарро пеши худ гузоштанд, ва писар кӯшиш кард, ки дасташро ба санги санги оникс дароз кунад, аммо фариштаи Худованд дасти ӯро гирифта, бар ангишт гузошт ва ангишт дар дасташ хомӯш шуд, ва онро бардошта, ба даҳонаш андохт, ва қисме аз лабҳояш ва қисме аз забонаш сӯзид, ва даҳонаш ва забонаш вазнин шуд. Яшер 70:29

Забонҳои мо қудрати Туро нақл хоҳанд кард, мо корҳои аҷоиби Туро месароием ва ситоиш мекунем. Зеро Ту моро аз душманонамон наҷот додӣ, моро аз онҳое ки бар зидди мо шӯриш бардоштанд, раҳо кардӣ, онҳоро аз пеши мо нобуд кардӣ ва онҳоро зери пои мо фурӯ бурдӣ. Яшер 89:20-21

Ҷашнвораҳо

Ва дар он рӯз даҳони ҳамаи ҳайвонот, чорпоён, паррандагон ва ҳар роҳгард ва ҳар ҳаракаткунанда баста шуд, ба тавре ки онҳо дигар наметавонистанд сухан гӯянд, зеро ки ҳама бо як лаб ва бо як забон бо ҳамдигар гап мезаданд. Юбилейҳо 3:28

Ва он то ба Карасо мерасад: ин дар синаи забоне аст, ки ба самти ҷануб менигарад. Ва қисмати он дар баҳри бузург тӯл мекашад ва он ба таври рост тӯл мекашад, то ба ғарби забоне мерасад, ки ба самти ҷануб менигарад: зеро ин баҳр забони баҳри Миср номида мешавад. Юбилейҳо 8:13-14

Ва барои Арпахшад қисмати сеюм, яъне тамоми замини минтақаи халдейҳо дар шарқи Фурот, ки ба баҳри Сурх наздик аст, ва тамоми обҳои биёбон, ки ба забони баҳр, ки ба Миср нигаронида шудааст, ва тамоми замини Лубнон ва Санир ва Амона то сарҳади Фурот, баромад. Ва барои Тубол қисмати панҷум дар миёнаи забон, ки ба сарҳади қисмати Луд то забони дуюм, то минтақаи он тарафи забони дуюм то забони сеюм наздик мешавад, баромад. Ва барои Мешек қисмати шашум, яъне тамоми минтақаи он тарафи забони сеюм то ба шарқи Ҷодир, баромад. Юбилейҳо 9:4,11-12

Ва ман даҳон ва гӯшҳо ва лабҳояшро кушодам, ва бо ӯ ба забони ибронӣ бо забони махлуқот сухан гуфтанро сар кардам. Юбилейҳо 12:26

Ва чунон ки ту рӯҳи модаратро дар айёми зиндагиаш тароват бахшидаӣ, батни модаре ки туро таваллуд кардааст, туро баракат медиҳад, меҳру муҳаббати ман ва синаҳоям туро баракат медиҳанд, ва даҳонам ва забонам туро ситоиш мекунанд. Юбилейҳо 25:19

Ва Юсуф дид, ки ҳама бо якдигар дар некӣ ҳастанд, ва худро боздор натавонист ва ба онҳо гуфт, ки ӯ Юсуф аст. Ва бо забони ибронӣ бо онҳо сӯҳбат кард ва ба гарданашон афтода гирист. Юбилейҳо 43:14-15

Китобҳои гумшудаи Китоби Муқаддас

Ва азбаски чӯпонон ба як кор машғул буданд, ғор дар он вақт ба маъбади пурҷалол монанд буд, зеро ҳам забонҳои фариштагон ва ҳам одамон барои парастиш ва ситоиши Худо ба хотири таваллуди Худованди Масеҳ муттаҳид шуда буданд. Инҷили аввалини кӯдакии Исои Масеҳ 1:20

Ҳамон лаҳза гиреҳи забонаш кушода шуд ва гӯшҳояш кушода шуданд ва ӯ ба сурудани ҳамду сано барои Худое ки ӯро барқарор карда буд, шурӯъ кард. Инҷили аввалини кӯдакии Исои Масеҳ 6:7

Исо ҷавоб дод: «Агар онҳо қобилияти сухан гуфтан намедоштанд, наметавонистанд сухан гӯянд; аммо азбаски ҳар кас забони худро дорад, ки ҳам нек ва ҳам бад гӯяд, бигзор ба он диққат диҳад». Инҷили Никӯдимус 2:5

Харинус ва Лентий, ду писари Шимъӯн, аз шунидани ин суханон ба ларза омаданд ва нола карданд ва дар айни замон ба осмон нигариста, бо ангуштони худ дар забонашон аломати салибро гузоштанд. Инҷили Никӯдимус 12:24

Ва боз мегӯяд: «Онҳо бо даҳони худ Ӯро дӯст медоштанд ва бо забонҳои худ ба Ӯ дурӯғ мегуфтанд. Зеро дили онҳо бо Ӯ рост набуд ва онҳо ба аҳди Ӯ вафодор набуданд. Бигзор ҳамаи лабҳои маккор лол шаванд ва забоне, ки суханони мағрурона мегӯяд. Онҳое ки гуфтанд: «Бо забони худ ғолиб хоҳем омад; лабҳои мо аз они мост, ки Худованд бар мост». Номаи якуми Климент ба Қӯринтиён 7:16-17

Ва ин шахс, бо вуҷуди он ки чунин иззатманд буд, дар бораи худ суханони бузурге нагуфт; аммо вақте ки каломи Худо аз бутта ба ӯ расонида шуд, гуфт: «Ман кистам, ки маро мефиристӣ? Ман овози лоғар ва забони суст дорам». 1-уми номаи Климент ба Қӯринтиён 8:22

Маро аз гуноҳи хунрезӣ раҳо кун, эй Худо, эй Худои наҷоти ман, ва забонам аз адолати Ту бо овози баланд тараннум хоҳад кард. Номаи якуми Климент ба Қӯринтиён 8:37

Бигзор ҳокимияти забонашон бо хомӯшии онҳо зоҳир шавад. Номаи якуми Климент ба Қӯринтиён 10:10

Забонатро аз бадӣ нигоҳ дор ва лабҳоятро аз суханони маккорона нигоҳ дор. Номаи якуми Климент ба Қӯринтиён 11:3

Зеро мегӯяд: «Оё касе ки сухан мегӯяд ва мешунавад, ки бисёр чизҳоро мешунавад ва бо забони омода аст, фикр мекунад, ки ӯ одил аст?» Хушбахт аст касе ки аз зан таваллуд шудааст ва танҳо чанд рӯз зиндагӣ мекунад; пас сухани зиёд нагӯед. Номаи якуми Климент ба Қӯринтиён 14:6

Вақте ки дуздро дидӣ, бо ӯ розӣ шудӣ ва бо зинокорон шарик шудӣ. Даҳонатро ба бадӣ медиҳӣ ва забонат макрро баён мекунад. Нишаста, бар зидди бародарат сухан мегӯӣ; писари модаратро тӯҳмат мекунӣ. 1-уми номаи Климент ба Қӯринтиён 17:11

Аз зулми забон пинҳон хоҳӣ шуд; ва аз нобудӣ, вақте ки он фаро мерасад, нахоҳӣ тарсид. Номаи якуми Климент ба Қӯринтиён 23:10

«Ҳар гуна ғурури мағрурона ва такаббуронаи забонатонро як сӯ гузошта, итоаткор буданро ёд гиред.» Номаи якуми Климент ба Қӯринтиён 23:16

Дурӯғгӯй ва дузабон набош; зеро дузабонӣ дом аст. Ту бояд ба Худованд ва ба оғоёни пасттар, мисли намояндагони Худо, бо тарсу ҳарос итоат кунӣ. Номаи умумии Барнаббо 14:14

Номгузории Исои Масеҳ ва яҳудӣ кардан бемаънӣ аст. Зеро дини масеҳӣ яҳудиро не, балки яҳудиро масеҳӣ мепазируфт, то ки ҳар забоне, ки имон овардааст, дар назди Худо ҷамъ шавад. Номаи Игнатий ба Магнесия 3:11

Ҳамчунин диаконҳо бояд дар назди Ӯ беайб бошанд, ҳамчун хизматгорони Худо дар Масеҳ, на одамон. На айбдоркунандагони бардурӯғ, на дузабон, на дӯстдорони пул, балки дар ҳар чиз миёнарав, дилсӯз ва эҳтиёткор, мувофиқи ҳақиқати Худованд рафтор кунанд, ки Ӯ хизматгори ҳама буд. Номаи Поликарп ба Филиппиён 2:10

Ва акнун онҳо ба гуноҳҳои дигари худ фисқу фуҷур ва ифлосиҳои беадабии худро илова карданд; ба ин васила андозаи гуноҳҳои худро пур карданд. Аммо писарони худро бо ҳамаи ин суханон сарзаниш кун; ва занатро, ки хоҳари ту хоҳад буд; ва бигзор вай забони худро, ки бо он тӯҳмат мекунад, боздорад. Китоби 1-уми Ҳермас (Рӯъёҳо) 2:10

Ин ба шубҳакунандагон ишора мекунад, ки имон овардаанд ва баъзеи дигар, ки Худовандро дар забонашон доранд, аммо Ӯро дар дили худ надоранд: аз ин рӯ алафи онҳо хушк ва бе реша аст; зеро онҳо танҳо бо сухан зиндагӣ мекунанд, аммо аъмолашон мурдаанд. Китоби 3-юми Ҳермас (Мисолҳо) 9:194

Китобҳои фаромӯшшудаи Адан

Сипас Одам ва Ҳавво ба ғор даромаданд ва бо забони худ, ки мо намедонем, аммо онро хуб медонистанд, дуо гуфтанд. Китоби якуми Одам ва Ҳавво 5:1

Вақте ки Одам амри худро ба Шет анҷом дод, дасту пойҳояш суст шуданд, дасту пойҳояш аз кор монданд, даҳонаш лол шуд ва забонаш тамоман гап заданро бас кард. Ӯ чашмонашро пӯшид ва ҷон дод. Китоби дуюми Одам ва Ҳавво 9:1

Дар осмони даҳум Худост, ки дар забони иброниӣ Ӯро Арават меноманд. Китоби асрори Ҳанӯх 20:3

Ва ман осмони ҳаштумро дидам, ки ба забони иброниӣ Музалот номида мешавад, яъне тағйирдиҳандаи фаслҳо, хушксолӣ ва тарӣ ва дувоздаҳ аломати бурҷ, ки дар болои осмони ҳафтум қарор доранд. Китоби асрори Ҳанӯх 21:7

Ва ӯ ба ман тамоми корҳои осмон, замин ва баҳр ва ҳамаи унсурҳо, гардишҳо ва рафтани онҳо ва раъду барқҳои раъдҳо, офтоб ва моҳ, гардиш ва тағйири ситорагон, фаслҳо, солҳо, рӯзҳо ва соатҳо, тулӯъи бод, шумораи фариштагон ва ташаккули сурудҳои онҳо ва ҳама чизҳои инсонӣ, забони ҳар суруди инсонӣ ва ҳаёт, аҳком, дастурҳо ва сурудҳои ширину гуворо ва ҳама чизҳоеро, ки омӯхтан лозим аст, нақл мекард. Китоби асрори Ҳанӯх 23:1

Ё агар як кас бо фиреби забон худро ба дигаре нек нишон диҳад, вале дар дилаш бадӣ бошад, оё дигаре хиёнати дили ӯро намефаҳмад ва худаш маҳкум намешавад, зеро дурӯғгӯии ӯ барои ҳама маълум буд? Китоби асрори Ҳанӯх 46:3

Хушо касе ки бо забон ва дили фурӯтанона бо ҳама сухан мегӯяд. Лаънатӣ касе ки бо забонаш сулҳ мегӯяд, дар ҳоле ки дар дили ӯ сулҳе ҷуз шамшер нест. Китоби асрори Ҳанӯх 52:13-14

...Забонаш дурӯғ мегӯяд, вақте ки бо қасам аҳд мебандад... Забурҳои Сулаймон 4

Эй Парвардигор, ҷони маро аз шахси беқонун ва бадкирдор, аз забони беқонун ва тӯҳматгар, ки дурӯғ ва фиреб мегӯяд, раҳо кун. Суханони забони бадкирдор ба таври ошкоро таҳриф шудаанд, мисли оташе дар миёни қавм, ки зебоии онҳоро месӯзонад. Ӯ мехоҳад хонаҳоро бо забони дурӯғгӯ пур кунад, дарахтони шодмониро, ки бадкоронро оташ мезананд, бурида, хонаҳоро бо лабони тӯҳматгар ба ҷанг ҷалб кунад... Дар оташи сӯзон забони тӯҳматгарро аз парҳезгорон дур нобуд кун!... Забурҳои Сулаймон 12

Меваи лабҳо бо асбоби хуб танзимшудаи забон,... Забурҳои Сулаймон 15

...Забон ва лабҳоямро бо суханони ростӣ муҳофизат кун;... Забурҳои Сулаймон 16

Пас, дилам аз ситоиши Худованд шод мешавад, ва лабонам ба Ӯ ситоиш мекунанд, ва забонам Забурҳои Ӯро. (Қиссаҳои Сулаймон 40:5)

Онҳо бояд забони сурёнӣ истифода баранд, аммо ин тавр нест; забони онҳо тамоман дигар аст. Номаи Арестей 1:16

Акнун, азбаски ман мехоҳам ба ин мардон ва ба яҳудиёни тамоми ҷаҳон ва ба наслҳои оянда миннатдории худро баён кунам, ман қарор додам, ки шариати шумо аз забони иброниӣ, ки дар миёни шумо истифода мешавад, ба забони юнонӣ тарҷума карда шавад, то ки ин китобҳо ба дигар китобҳои шоҳонаи китобхонаи ман илова карда шаванд. Номаи Арестей 2:20

Вақте ки Антиохус инро шунид, хунхор, қотил ва комилан нафратовар ба онҳо амр дод, ки забонашро бибуранд. Аммо ӯ гуфт: «Ҳатто агар ту узви нутқи маро бибурӣ ҳам, Худо

шунавандаи гунгҳо низ аст. Инак, ман забонамро омода мекунам: онро бибур, зеро ту бо ин ақли маро хомӯш намекунӣ. Мо бо хурсандӣ узвҳои бадани худро барои роҳи Худо мекушоем. Аммо Худо зуд туро таъқиб хоҳад кард; зеро ту забонеро, ки ба Ӯ сурудҳои ҳамду сано мехонд, мебурӣ». Китоби чоруми Маккабӣ 5:39-43

Аммо модар, ки бо забони ибронӣ гап мезад, чунон ки ман баъдтар нақл хоҳам кард, писарро рӯҳбаланд кард ва ӯ ба посбонон гуфт: «Маро озод кунед, то ман бо подшоҳ ва ҳамаи дӯстонаш бо ӯ сӯҳбат кунам».... Оё ту шарм намедорӣ, ки одамӣ, эй бадбахт бо дили ҳайвони ваҳшӣ, ки аз ҳамон унсурҳо сохта шуда, одамонеро, ки чунин эҳсос доранд, бо худ бигирӣ ва забонҳои онҳоро канда, онҳоро бо ин роҳ қамчинкорӣ ва азоб диҳӣ? Китоби чоруми Маккабис 6:5,9

Зеро, вақте ки туро бо писарони худ занҷирбанд мекарданд, ту дар он ҷо истода, Элъозорро азоб медоданд ва ба писарони худ бо забони ибронӣ мегуфтӣ: «Эй писарони ман, ҷанг шарафманд аст; ва шумо, ки барои миллати мо даъват шудаед, бо ҷидду ҷаҳд барои шариати падарони худ дар он ҷо ҷанг кунед». Китоби чоруми Маккабис 7:36-37

Оҳ, он рӯз бераҳм буд, вале бераҳм набуд, вақте ки золимони бераҳми юнониён оташро барои оташгирандагони ваҳшиёнаи худ афрӯхтанд ва бо эҳсосоти ҷӯшонаш ҳафт писари духтари Иброҳимро ба катапульта ва боз ба шиканҷаҳои худ оварданд ва чашмони онҳоро кӯр карданд ва забонҳояшонро буриданд ва онҳоро бо навъҳои гуногуни азоб куштанд. Китоби чоруми Маккабӣ 8:32

Эй писарам, агар суханеро бишнавӣ, бигзор он дар дилат бимирад ва онро ба каси дигар ошкор накун, ки мабодо он ба ангишти зинда табдил ёбад ва забонатро сӯзонад ва дарди баданатро ба вуҷуд орад ва туро маломат кунанд ва дар назди Худо ва одамон шарманда кунанд. Қиссаи Аҳикор 2:2

Эй писарам, суханатро зебо ва забонатро ширин кун ва ба ёрат иҷозат надеҳ, ки поятро поймол кунад, то ки дигар ба синаат поймол нашавад. Қиссаи Аҳикор 2:35

Эй писарам! Пешпо хӯрдани пои мард аз пешпо хӯрдани забонаш беҳтар аст. Қиссаи Аҳикор 2:45

Эй писарам, агар хоҳӣ хирадманд бошӣ, забонатро аз дурӯғгӯӣ ва дастатро аз дуздӣ ва чашматро аз дидани бадӣ боздор, пас туро хирадманд хоҳанд номид. Қиссаи Аҳикор 2:60

Сипас онҳо ҳарфҳоро дар навиштаҷот ва мӯҳраш ба ӯ нишон доданд. Ва ҳангоме ки Ҳайқор инро дид, дасту пойҳояш ларзиданд ва забонаш фавран баста шуд ва аз тарс наметавонист сухан гӯяд; аммо сарашро ба замин хам кард ва лол шуд. Қиссаи Аҳикор 3:34

Ва Фиръавн ин суханро шунид, аз озодии забон ва гуворои суханаш дар ҳайрат монд ва ҳайрон шуд. Қиссаи Аҳикор 5:26

Ва Фиръавн аз озодии забон ва ҷасорати ӯ дар посух додан дар ҳайрат монд. Сипас Фиръавн аз тахт бархост ва дар пеши Ҳайқор истод ва ба ӯ гуфт: «Акнун ба ман бигӯ, то ман бифаҳмам, ки подшоҳи ту ба кӣ монанд аст ва ашрофонаш ба кӣ монанданд». Қиссаи Аҳикор 5:49

Эй писарам! Ман бароят некӣ орзу мекардам ва ту маро бо бадӣ ва нафрат подош медодӣ, ва акнун мехоҳам чашмонатро канда, туро барои сагҳо хӯрок гардонам ва забонатро бурида, сари туро бо дами шамшер канда, барои аъмоли зиштат ҷазо диҳам». Қиссаи Аҳикор 7:43

Ва шумо қавми Худованд хоҳед буд ва як забон хоҳед дошт; ва рӯҳи макри Белиар нахоҳад буд, зеро ки ӯ ба оташи абадӣ андохта хоҳад шуд. Аҳди Яҳудо 4:30

Ва аз ин рӯ, шумо мисли бародарони ман, Ҷод ва Дон, пароканда хоҳед шуд ва заминҳо, қабилаҳо ва забонҳои худро нахоҳед донист. Аҳди Ошер 1:44

Ақли нек ду забон надорад: баракат ва лаънат, шармандагӣ ва шараф, ғам ва шодӣ, оромӣ ва ошуфтагӣ, риёкорӣ ва ҳақиқат, фақр ва сарват; балки он як хислат дорад, пок ва беайб, нисбат ба ҳамаи одамон. Аҳди Бинёмин 1:37